

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ - SESTRA LUDMILA (ROZHLAS 16.12.2025)

Scénář rozhlasové nahrávky:

Fanda: Sestra Ludmila se narodila v Kyjově tedy nedaleko místa, kde stráví podstatnou část života a ještě o něm bude řeč. Vyrůstala s rodiči a svými bratry na vesnici, vzdálené od Kyjova asi pět kilometrů. Její rodina byla věřící. To pro ní ani pro jejího tatínka učitele nebylo lehké, protože v době komunistického režimu byli aktivní věřící často pronásledováni a měli těžký život.

Rodinný původ hrál v době vlády komunistické strany významnou roli také ohledně možností výběru školy, což je pro každého mladého člověka důležité. Sestra Ludmila původně chtěla studovat, ale ve školství, ovlivněném komunistickou výchovou, se jí nelíbilo a rozhodla se jít pracovat do textilní fabriky.

Sestra Ludmila: 04:35 – 05:17

“Ale po čase jsem zjistila, že mě práce v té fabrice zabírá, zaměstnává vlastně jenom fyzicky, jako ruce, ale hlava byla jo, mohla jsem si přemýšlet v podstatě, o čem jsem chtěla. A ráda na to vzpomínám na to období, protože já jsem si tam vlastně tak nějak vyřešila vlastně smysl života. Jo, takový ten základ, jo, základ, na kterým člověk potom jo. S potom, ať se děje kolem, co se děje, tak už jako jo, už si člověk byl prostě jistý.”

Filip: Sestra Ludmila vlastně byla ráda že tímto způsobem mohla využít 13 let. Přemýšlení ve fabrice dovedlo sestru Ludmilu k ujištění se v tom, co je pro ni důležité: Rozhodla se, že chce svůj život zasvětit pomoci druhým lidem a vstoupila do ženského Cyrilometodějského řádu.

V roce 1985 se na Velehradě uskutečnila pouť, související s oslavou výročí úmrtí svatého Metoděje. O této celonárodní pouti se sestra Ludmila dozvěděla jen večer předem a víceméně náhodou se jí mohla zúčastnit. Účast na pouti bylo pro sestru Ludmilu i nezapomenutelný zážitek, na který dodnes vzpomíná.

Sestra Ludmila: 07:15 – 07:40

“A jako takový závěr z toho jsem měla, že prostě, že ti komunisté vedou v podstatě marný boj, marný boj proti křesťanství nebo proti náboženství, že by museli prostě v podstatě vybít snad všechny lidi, věřící nebo, to je totiž způsob života.”

Ronja: Po pouti se sestra Ludmila rozhodla odejít z fabriky. Vystudovala zdravotní školu v Kroměříži a začala se starat o nemocné děti v Stojanově. Pozitivní přístup a smysl ve své profesi nachází ve snaze pro každého člověka udělat maximum, co je v jejich silách. Za důležitou součást svého života také považuje pravidelný denní řád, daný jejím duchovním posláním a členstvím v komunitě řeholních sester.

Důležitá změna pro ženské řeholní řády přišla ještě před listopadem 1989, kdy mohli začít znovu nosit řeholnické hábity. Pro sestry Cyrilometodějky představoval pád komunistického režimu významnou změnu. Vrátily se jim školy a zdravotní ústav na Velehradě. Zároveň mohli sestry na Velehradě opět vytvořit společnou komunitu.